

1. Ten, který chodí po cestách ničeho

Tišíší než ticho, je bolest mlčelivá
V myšlenkách na toho, kdo zasazen je v nich pevně
A jeho pohled do očí bolí víc, než když se nepodívá.
Může odejít daleko, však na vždy zůstane ve mně.

Přiznávám všem,
Že milovala jsem-
však jen pouhopouhý stín

Společností zavržen,
Avšak pro mne byl stále člověk, nebyl míš...

Byl tím, kdo se topí
A nic víc v životě ho nečeká,
A když natáhneš k němu ruku- On se jí nechozí
A dál půjde mezi obrazy, kterých se už dávno neleká.

Zůstane na věčnost
Stínem mezi všemi.
Sám vybral si tuto budoucnost
ve které nenajde nikdy klid na zemi.

Sešel z cesty, i když já šla vedle něho,
Sama bych však nemohla udělat nic jiného,
Neboť čas vzal by mi i to málo, co jsem měla,

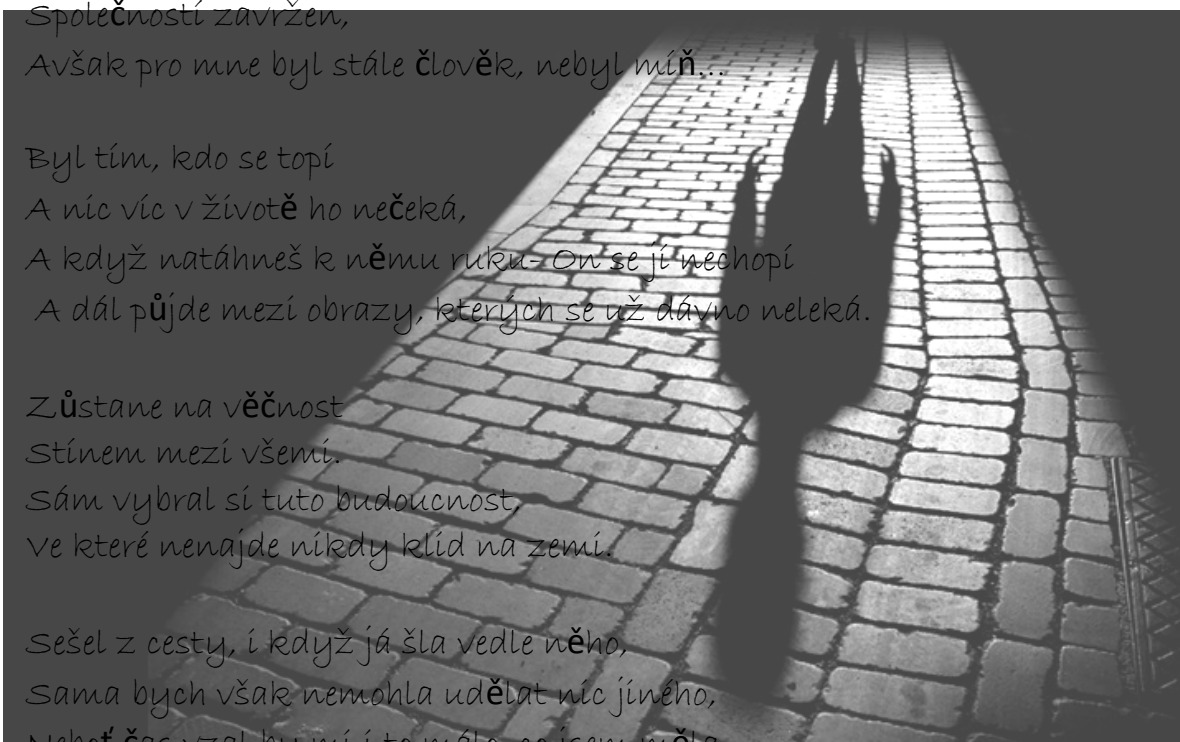
Pak i já bych se ve stín proměnila.

K čemu je láska- já proklínám jí!

vždyť jeho nikdy nezachrání, a mě jen ubíjí

Pocit bezmoci, kterou jsem poznala v životě tolikrát,

Kolik poznala jsem lidí a s jejichž osudy nemohla jsem nic udělat...

2. Spolu

Pojď ke mně blíž, ať není znát hranice mezi našimi těly,
Poděj mi ruku, a spolu můžeme věřit na anděly.
Chci jí stisknout a uvěřit tak v další „šílenství“
Srdce, v důvěru, v přátelství.
Položím ti hlavu na hrud' a tlukot srdce uslyším-
V té chvíli cokoliv se stalo, zmizí v zapomnění.
Minuta může být vším
Když tě zraňuje odloučení...

Dva můžou být jako jeden
A s propletenými prsty projdou tímto světem,
ve kterém mnohdy mlčí ticho šedé,
vždyť jinak mluvit ani nedovede.

Chodíme tudy, kudy cesty jsou zrádné,
Tam uvadá tisíc květín
Avšak co nikdy neuvadne
Je láska, i když spolknutá do hlubin...

3. Poděj mi ruku a pojď se mnou

Mnozí mě odsuzují za něco, čemu já neříkám hřích;
Snad jen čiré bláznovství
Když vrhla bych
Se i do propastí pro přátelství,
Pro lásku a i pro tebe!
vždy, když budeš padat dolů, vždyť jednou se dopadnout povede
Až na dno, a proto svou ruku
Tí nabízím.
Nemůžu jen tak přihlížet tvému skoku,
A počítat olověné slzy...

4. Na konci

Stojím na autobusovém nádraží.
Kam jedu- na tom nezáleží.
Ať už odjedu kamkoliv
vždy se vrátím zpět.
Pamatuj- nikdy se neloučím, neboť loučení bolí
A není pro ty, kteří neopouští tento svět.

Teprve,
Až mé čelo přiklopí víko rakve
Z dále zazní mé loučení
Jako zpěv posledních slz v tomto soužení.
Co zanechám tu vám,
Až zbude ze mě prach?
Pamatujte- kde dobře mi bylo, tam zůstávám,
A uchovám ve svých modlitbách
Osudy všech duší, které znám, a které trpkou bolest znají,
A z hloubí duše proklínají...

